XXV. évf. 3. szám 2013. május-június

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

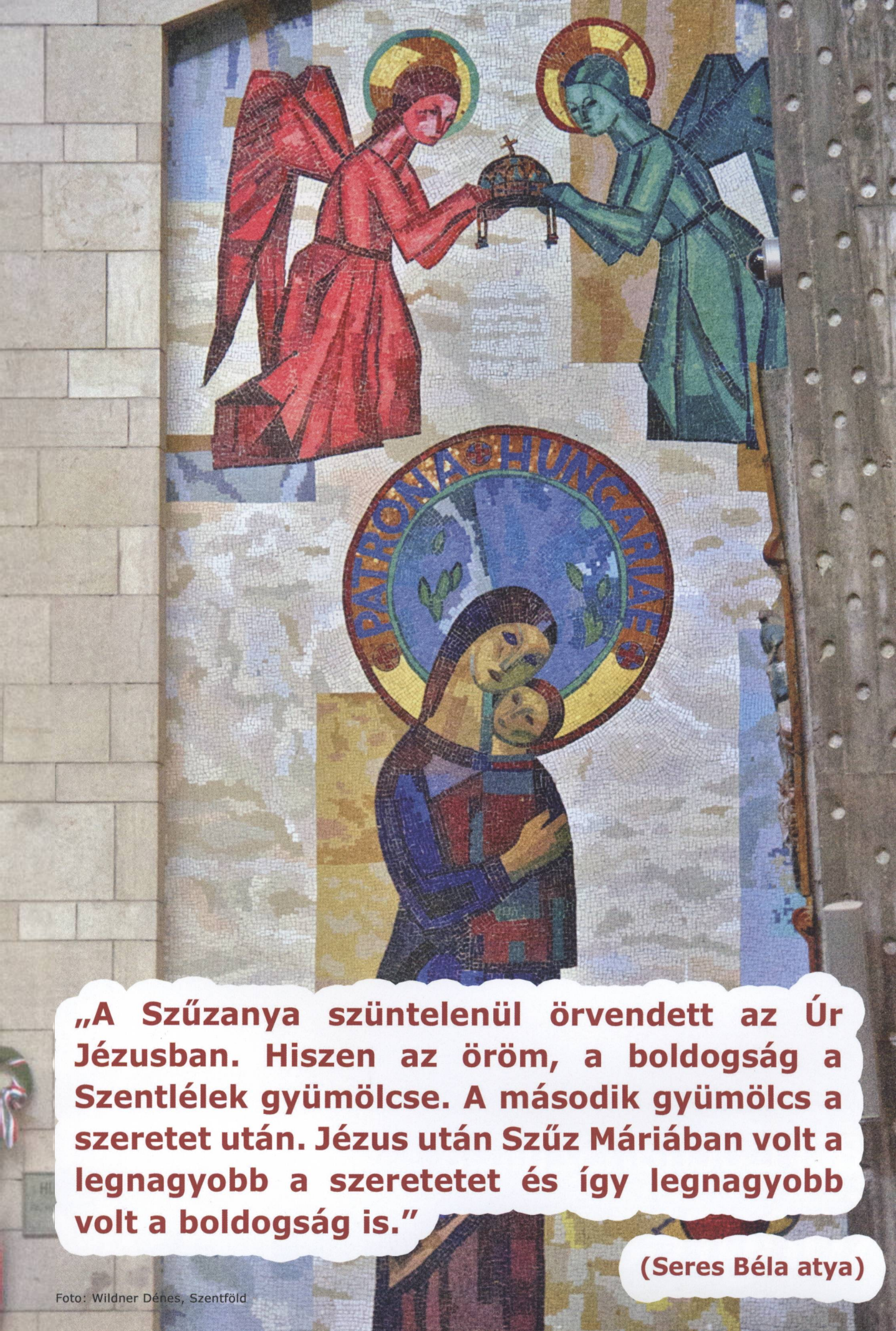
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Schmeman: A Szentlélek a keresztény élet szive..

Váci Eucharisztikus Kongresszus...

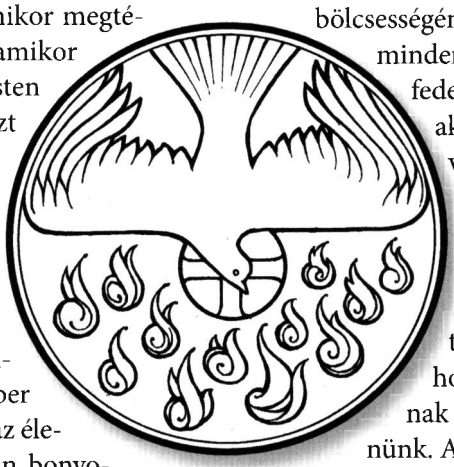
„A Szűzanya szüntelenül örvendett az Úr Jézusban. Hiszen az öröm, a boldogság a Szentlélek gyümölcse. A második gyümölcs a szeretet után. Jézus után Szűz Máriában volt a legnagyobb a szeretetet és így legnagyobb volt a boldogság is."

(Seres Béla atya)

Foto: Wildner Dénes, Szentföld

A Szentlélek új életet hoz

A húsvét utáni idő a Szentlélek várásának az ideje. Szent Szerafim azt írja, hogy nemcsak ezt az 50 napot kellene a Lélek-várással tölteni, hanem egész életünket. Mert a Szentlélek csak akkor tudja szívünket betölteni, ha vágyakozunk utána, ha átjár bennünket az a tudat, hogy ő az élet. Mert azt az új életet, amelyet Jézus megváltása hozott, a Szentlélekben tapasztaljuk meg. Ő ennek a forrása! Ahhoz, hogy „Krisztust megismerjem, szeressem, elfogadjam, mint életem végső értelmét, örömét" – ezt a Szentlélek műveli bennünk. Amikor megtérésekről hallunk vagy olvasunk, amikor valakinek az élete átrendeződik Isten felé, ez mind a Szentlélek műve. Ezt a teremtő, örömöt adó, erősítő, megújító Lelket várjuk, amikor Pünkösdre készülünk.

1. Jézus szabadságot hozott. A szabadság lehet fizikai és lehet lelki, illetve erkölcsi szabadság. A fizikai szabadság az, amikor az ember nincs börtönben, szabadon élheti az életét. Az erkölcsi szabadság azonban bonyolultabb. Az erkölcsi szabadság az, amikor az ember szabadon meg tudja valósítani Isten üdvözítő tervét. Amikor nincs lekötve szenvedélyektől, amikor megszabadul a harag, nagyravágyás, gazdagság utáni vágy minden bilincsétől. Amikor Jézus királyként vonul be az életünkbe, és bármiben engedelmeskedni tudunk neki. Aki ezt eléri, úgy érzi, mintha minden nap ünnep lenne. Nem vesz már erőt rajta mások rosszindulata, önzése, mert végérvényesen döntött a szeretet mellett. Ez a Szentlélek műve bennünk.

2. A Lélek az, aki éltet! Jézus azt mondta apostolainak, hogy a Szentlélek az élet forrása. Amikor az ember bűnben él, a szív halott, a halál uralkodik felette. Nem tud kapcsolatba lépni Istennel. Nem tud üdvösségre vivő cselekedetet végrehajtani. Emiatt sok esetben belső ürességet, nyugtalanságot érez. Szükséges, hogy a Szentlélek megérintse a szívét és merjen kilépni ebből az állapotból. Amikor elhagyja a bűnt, akkor már szabadon meg tudja valósítani Isten akaratát. Tud örülni a jónak, az igaznak, a szépnek. Hogy mit jelent teljességében a Lélekben való élet, hogy mi a célja velünk, erről az apostol azt írja, hogy amikor befogadjuk a Lelket, részesülünk Krisztus papi, prófétai és királyi hatalmából. A pap feladata, hogy áldozatot mutasson be Istennek. A keresztény ember feladata, hogy ezt a világot megszentelje, és Isten dicsőségébe emelje. A bűn azt jelenti, hogy a világhoz „fogyasztói" szemlélettel közeledünk. A magunk számára akarjuk felhasználni, kiélvezni, hasznot húzni belőle. Ebből a zsákutcából kell kiragadni és visszavezetni igazi célja felé. A prófétai hivatás azt jelenti, hogy az ember minden helyzetben felismeri Isten akaratát! Tanúja és közvetítője Isten bölcsességének, Isten szemével nézi a világot és minden esemény mögött az Ő jelenlétét fedezi fel. A világi ember Isten nélkül akarja megismerni a világot, ezt nevezi „objektív" ismeretnek. Ennek következménye az üresség, a lázadások, a romboló ideológiák, stb. Jézus ettől meg akar menteni bennünket. A királyi hatalom, amit Isten adott az embernek, azt jelenti, hogy túl kell lépnünk ennek a világnak a végességén és szentté kell azt tennünk. Az ember a Szentlélektől kapott természetfeletti erővel és képességgel új irányba tereli a dolgokat és eseményeket. Azon dolgozik, hogy megszabadítsa az embereket a bálványok rabszolgaságától és Isten felé vezesse őket.

3. A Lélek Jézushoz vezet. Lukács evangélista feljegyezte, hogy amikor a 72 tanítvány visszatért evangelizációs útjáról, Jézus felujjongott a Szentlélekben és dicsőítette az Atyát. Az evangélium kicsinyei azok, akiknek nincs hatalmuk, nincs gazdagságuk, nincs különösebb tudásuk, ami gőgössé tenné őket. De van bizalmuk Istenben, szeretni akarnak és szolgálni. Ezek a kicsinyek az apostolok, az első tanítványok és mindazok a keresztények, akik az evangélium szerint akarnak élni. Ezeknek ígérte Jézus, hogy a Szentlélek vezetni fogja őket, erőt ad a tanúságtételhez, bölcsességet az élet helyes felfogásához. Nekik mondta Jézus, hogy tanuljanak tőle alázatot, soha ne akarjanak a világ mintájára élni. Legyenek mindig hűségesek kicsinységükhöz. Akit a Lélek vezet, az felismeri, hogy az evangéliumi kicsinységben van az igazi lelki nagyság, mert ez vezet a legbiztosabban az üdvösségre.

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek a keresztény élet szíve

A teológia úgy határozza meg a Szentlelket, mint a Szentháromság harmadik Személyét. A hitvallásban úgy valljuk meg Őt, mint aki az Atyától származik. Az Evangéliumból megtudjuk, hogy Krisztus küldi el nekünk, mint Vigasztalót, hogy *„elvezessen bennünket a teljes Igazságra"* (Jn 16,13), és egyesítsen bennünket Krisztussal és az Atyával. Minden liturgikus szolgálatot a Szentlélekhez intézett imával kezdünk, segítségül híva Őt mint Mennyei Királyt, Vigasztalót, az Igazság Lelkét, Aki mindenütt jelen van és mindent betölt, minden jónak kincstárát és az élet ajándékát. Szárovi Szent Szeráfim az egész keresztény életet úgy írja le, mint a „Szentlélek megszerzését". Szent Pál Isten Országát így határozza meg: *„igazság, béke és öröm a Szentlélekben"* (Róm 14,17). A szenteket a Szentlélek hordozóinak nevezzük, és azt akarjuk, hogy életünk Lélekkel teljes, azaz „lelki" legyen.

A Szentlélek valóban az isteni kinyilatkoztatás és a keresztény élet szívében van. Mégis, amikor róla beszélünk, rendkívül nehéz megfelelő szavakat találni – olyannyira, hogy sok keresztény számára az Egyház tanítása róla, mint személyről elvesztette minden konkrét és egzisztenciális jelentőségét: isteni erőnek tekintik, nem „Ő"-ként vagy „Te"-ként szólítva meg, hanem valami isteni dologként gondolva rá. Még a teológia is – miközben természetesen fenntartja a három isteni Személyről szóló klasszikus doktrínát, amikor Istenről van szó – előszeretettel használja a kegyelem kifejezést, amikor az Egyházról és a keresztény életről beszél, nem pedig a Szentlélek személyes ismeretéről és megtapasztalásáról.

A keresztség alkalmával a krizmával való megkenésben magát a Szentlelket kapjuk meg, és nem csupán „kegyelmet" – mindig is ez volt az Egyház tanítása. Nem valami isteni erő, hanem a Szentlélek szállt le az apostolokra pünkösd napján. Imádságunkban Őt szólítjuk és hívjuk, és őt szerezzük meg lelki erőfeszítésünkkel, nem pedig „kegyelmet". Az Egyház alapvető titka tehát nyilván a Szentlélek megismeréséből, elnyeréséből és a vele való közösségből áll. És a keresztség beteljesedése a szent krizmával való megkenéskor épp azt jelenti, hogy maga a Szentlélek jön el személyesen. Ő nyilatkoztatja ki magát az ember számára, és vesz szállást benne. Akkor pedig az igazi kérdés ez:

Mit jelent ismerni a Szentlelket, Őt birtokolni és Benne élni?

Erre a kérdésre úgy adhatunk választ a legkönnyebben, ha a Szentlélek ismeretét összevetjük Krisztus ismeretével. Magától értetődik, hogy ahhoz, hogy Krisztust megismerjem, szeressem, elfogadjam mint életem végső értelmét, tartalmát és örömét, előbb valamit tudnom kell róla. Senki sem tud hinni Krisztusban, ha csak hallott róla és az Ő tanításáról. Ez a Krisztusra vonatkozó ismeret az, amit az apostolok igehirdetéséből, az Evangéliumból és az Egyháztól kapunk. Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy a Szentlélekkel kapcsolatban ez a sorrend – a róla szóló ismeret, az Ő megismerése és végül a vele való közösség – fordított.

Semmit sem lehet csupán „tudni" a Szentlélekről. Még azoknak a bizonysága sem jelent számunkra semmit, akik igazán ismerték Őt, és közösségben voltak vele, hacsak nem tapasztaltuk meg ugyanazt. Valójában mi is lehet azoknak a szavaknak az értelme, amelyekkel Szent Vazul beszél eucharisztikus imádságában Szentlélekről, aki „az örökbefogadás Ajándéka, a jövendő örökség Záloga, az örök javak kútfeje, éltető Erő, a megszentelés Forrása..."? Amikor Szent Szeráfimot egyik barátja megkérte, hogy „magyarázza" meg neki a Szentlelket, a szent nem adott magyarázatot, hanem imádkozott érte, s így részesévé tette egy olyan megtapasztalásnak, amelyet ez a jó barát így írt le: „rendkívüli édesség", „rendkívüli öröm az egész szívemben", „rendkívüli melegség" és „rendkívüli illat" – ez a **Szentlélek megtapasztalása**.

Szent Szeráfim szavaival ugyanis „amikor az Isten Lelke leszáll az emberre, és beárnyékolja őt kiáradásának teljességével, az emberi lélek túlcsordul a kimondhatatlan örömtől, mivel Isten Lelke mindent örömre fordít, amit csak megérint". Mindez azt jelenti, hogy a Szentlelket csak a bennünk való **jelenléte útján ismerhetjük meg**, amely jelenlét mindenekelőtt kimondhatatlan öröm, béke és teljesség formájában nyilatkozik meg. Még a közönséges emberi nyelvben is ezek a szavak: öröm, béke, teljesség, va-

lami olyasmire utalnak, ami kimondhatatlan, ami éppen természeténél fogva meghalad minden szót, meghatározást és leírást. Ezek a szavak az élet azon momentumaira utalnak, amikor az élet élettel teljes, amikor semmiben sincs hiány, és épp ezért nincs semmiféle kívánság sem. Ennek következtében pedig nincs aggodalom, félelem és csalódottság. Az ember mindig boldogságról beszél, és való igaz, hogy az élet a boldogság hajszolása, az élet kiteljesedése utáni vágyakozás. Így tehát elmondható, hogy a Szentlélek jelenléte bennünk az igazi boldogság beteljesülése. És mivel ez a boldogság nem valami felismerhető és külső „októl" származik, mint a mi szegényes és törékeny világi boldogságunk, amely eltűnik, mihelyt eltűnik az azt előidéző ok, és mivel nem valami evilági dologból származik, mégis mindenre kiterjedő örömet okoz, ez a boldogság annak a gyümölcse kell legyen, hogy eljött hozzánk, jelen van bennünk, és bennünk lakik Valaki, aki maga az Élet, az Öröm, a Béke, a Szépség, a Teljesség, a tökéletes Boldogság.

Ez a Valaki a Szentlélek. Róla nincs ikon, nem létezik ábrázolás, mivel Ő nem testesült meg, nem lett emberré. Amikor azonban eljön hozzánk és jelen van bennünk, **minden az Ő ikonjává** és kinyilatkoztatásává válik, a Vele való közösséggé, az Ő ismeretévé lesz. Ugyanis Ő az, aki az életet életté, az örömöt örömmé, a szeretetet szeretetté, a szépséget szépséggé teszi, s aki éppen ezért az élet Élete, az öröm Öröme, a szeretet Szeretete, a szépség Szépsége. Aki, miután minden fölött van és mindent meghalad, az egész teremtést jelenlétének jelképévé, szentségévé és megtapasztalásává teszi: az ember **Istennel való találkozásává** és a Vele való közösséggé. Ő nem „különálló" vagy „kívülálló", mivel Ő mindennek a Megszentelője, mégis ebben a „megszentelődésben" úgy mutatkozik meg, mint Aki a világon túl, minden létezőn túl van. A megszentelődés útján valóban Őt ismerjük meg, nem pedig egy személytelen isteni valamit, habár emberi szavak nem tudják Őt meghatározni, s így tárgyként „elszigetelni". S akinek éppen a személyként való megnyilatkozása az, ami mindenkit és mindent egyedülállóként és személyesként képes megmutatni, mint „alanyt", nem pedig mint „tárgyat"; és mindent a kimondhatatlan isteni Te-vel való személyes találkozássá tesz.

Krisztus **megváltói művének beteljesedéseként** ígérte meg a Szentlélek leszállását. Krisztus azért jött, hogy helyreállítsa bennünk azt az életet, amelyet a bűn által elveszítettünk, hogy újra életet adjon nekünk, mégpedig *„bőséges életet"* (Jn 10,10). Ennek az életnek és egyúttal az Isten Országának „tartalma" a Szentlélek. Amikor eljön a pünkösd „utolsó, nagy napján", a bőséges élet és az Isten Országa nyílik meg, vagyis ez jelenik meg valóban a számunkra, és közöltetik velünk. A Szentlelket, Akit Krisztus öröktől fogva birtokol mint saját Életét, úgy kapjuk meg, mint a mi életünket. Megmaradunk „ebben a világban", továbbra is részt veszünk annak halandó létében, mivel azonban megkaptuk a Szentlelket, igazi életünk *„Krisztussal van elrejtve Istenben"* (Kol 3,3) és máris, most részesei vagyunk Isten örök Országának, amely „e világ" számára még csak eljövendő.

Most már megérthetjük, miért van az, hogy amikor a Szentlélek eljön, **egyesít bennünket Krisztussal**, Krisztus Testévé tesz bennünket, Krisztus Királyságának, Papságának, és Prófétaságának részeseivé. A Szentlélek ugyanis, lévén Isten Élete, valóban Krisztus Élete; egyedülálló módon az Ő Lelke. Krisztus azáltal, hogy nekünk adja az Ő Életét, a Szentlelket adja nekünk, a Szentlélek viszont azáltal, hogy leszáll ránk és bennünk lakik, Azt adja nekünk, Akinek Ő az Élete.

Ezt jelenti a Szentlélek ajándéka, ez személyes pünkösdünk értelme a krizmával való megkenés szentségében. Megpecsétel, vagyis az Egyháznak, Krisztus Testének tagjaivá tesz, mutat be és megerősít minket, mint Isten Országának polgárait, mint a Szentlélekből részesülőket. És e pecsét által ez a szentség valóban önmagunkká tesz bennünket, mindegyikünkről úgy „rendelkezik", hogy azok legyünk és azzá váljunk, amit Isten kezdettől fogva eltervezett rólunk. Bemutatja igazi személyiségünket és egyben önmagunk egyetlen kiteljesedési lehetőségét.

Az ajándékot teljesen, bőségesen és túlcsordulóan kapjuk. *„Isten nem adja szűkösen a Lelket"* (Jn 3,34), és *„mindnyájan az Ő teljességéből merítettünk, kegyelmet kegyelemre halmozva"* (Jn 1,16). Most már teljesen magunkévá kell tennünk, hogy valóban a miénk legyen, sajátunk. És ebben áll a keresztény élet célja.

Azt mondjuk: „keresztény élet", nem pedig „lelkiség"; mivel ez az utóbbi kifejezés napjainkban félreérthető és zavaros lett. Sok ember számára valami titokzatos és önelégült tevékenységet jelent, olyan titkot, amelyet bizonyos „spirituális technikák" tanulmányozásával fel lehet törni. Manapság a világban igen elterjedt a „lelkiség" és „miszticizmus" nyughatatlan keresése, ebben a keresésben azonban távolról sem minden egészséges – nem minden annak a lelki józanságnak a gyümölcse, amely mindig is az igazi keresztény lelki hagyomány forrása és alapja volt. Kihasználva azt, ami valójában igazi lelki szomjúság és éhség lehet, túl sok önjelölt „lelki tanító" vezeti valóban veszélyes lelki zsákutcába a követőit. Az igazi keresztény élet a Szentlélek által megújított, átalakított és átváltoztatott élet (vö. Gal 5,25).

Alexander Schmemann (A Szentlélek)

Egy asszony igaz története

Szörnyű gyerekkorom volt. Sok mindent megéltem, de mindig két kézzel kapaszkodtam az életbe. Ami később mégis majdnem tönkretett, az a két abortuszom volt.

Amikor hét éven belül ötödször lettem terhes, az orvosom megkérdezte, hogy tényleg úgy gondolom-e, hogy „folytatni kéne ezt a terhességet"? Soha nem jutott eszembe az abortusz, amíg ő nem javasolta. A férjem azt mondta: „A te döntésed. Csináld, ahogy akarod" – és elindult dolgozni. Naivan elkezdtem olyan nőket keresni, akiknek volt már abortuszuk. De nem találtam senkit, aki beismerte volna, hogy volt neki. Megkérdeztem az orvosomat, ő pedig azt mondta: „Csak néhány perc és kész."

Mivel addig már négy kisbabám született, utólag felháborítónak tartom, hogy milyen tudatlan voltam akkoriban a méhen belüli fejlődést illetően. Az orvosom azt mondta – hat és fél hetes terhesen –, hogy a baba „csak egy folt" – én pedig hittem neki. A műtétet végrehajtották. Azután, még mielőtt hazaértem volna, sírni kezdtem. Nem segített.

Mikor végre abbahagytam a látható sírást, belül sírtam tovább. Olyan mocskosnak éreztem magam, és olyan magányosnak! Valami mélyen, legbelül megfagyott bennem, azt hiszem. Sokat álmodtam hóról és jégről, meg kisbabákról. Úgy éreztem magam, mint akit becsaptak, elárultak és manipuláltak.

Elmentem pszichológushoz, ott azt mondták nekem: „bocsásson meg magának", meg hogy „lépjen tovább." Nem mondták meg, hogyan.

Két évvel később még egy abortuszom volt, tulajdonképpen a magam megbüntetésére. Meg akartam halni, vagy legalább megőrülni, hogy elszökhessek a kíntól, a kisbabákról szóló rémálmoktól, az undortól és a lealjasodástól, amit magam iránt éreztem.

Senki sem mondta, hogy komplikációk lehetnek, amik évekig rejtve maradnak. Nem mondták meg, hogy a szívógépnek akkora ereje van, hogy majdnem teljesen ki tudja fordítani a méhet. Emiatt idő előtt ki kellett venni a méhemet. Senki sem mondta, hogy az abortusz után elképzelhetetlen önutálat emészt majd fel, ami bizalmatlansághoz, gyanakváshoz vezet és ahhoz, hogy teljesen képtelenné válok ellátni saját magamat vagy másokat – beleértve a négy gyerekemet. Senki sem mondta, hogy amikor gyereksírást hallok majd, ez olyan dühöt vált ki belőlem, hogy egyáltalán nem tudom majd elviselni kisbabák jelenlétét.

Senki sem mondta, hogy teljesen képtelen leszek a tükörben a saját szemembe nézni. Vagy, hogy az önbizalmam annyira meginog, hogy nem leszek képes fontos döntéseket meghozni az életemben. Az öngyűlöletem volt a gátja annak, hogy elérjem a célomat, és elvégezzem az egészségügyi főiskolát. Úgy gondoltam, nem érdemlem meg a sikert.

Nem mondta senki, hogy megutálom majd mindazokat, akik az abortuszt tanácsolták nekem, mert ők voltak a bűnsegédjeim a kisbabáim meggyilkolásában. Nem mondták meg, hogy a férjem beleegyezésével történő abortusz végül ahhoz vezet majd, hogy meggyűlölöm a gyermekeim apját, és hogy képtelen leszek fenntartani BÁRMILYEN kielégítő, tartós, megnyugtató kapcsolatot bárkivel.

Nem mondta senki, hogy az öngyilkosság gondolata foglalkoztat majd minden ősszel, amikor a kisbabáimnak meg kellett volna születniük. Nem mondta senki, hogy az élő gyerekeim születésnapján arra a kettőre emlékezem majd, akiknek sohasem süthetek születésnapi tortát, vagy hogy Anyák napján arra a kettőre emlékezem, akik sohasem készíthetnek nekem ajándékot, vagy hogy minden karácsonykor arra a kettőre emlékezem majd, akik számára semmi nincs a fa alatt. Azt mondták, hogy az abortusz gyors megoldás a problémámra, de nem mondták, hogy nincs gyors megoldás a fájdalmamra.

Elmentem a pszichiátriára, ahol sokkterápiát kaptam. Nem segített. A rémálmok folytatódtak.

Munkamániás lettem. A munka nem segített.

Kényszeres evővé váltam. Az étel nem segített. Aztán anorexiás lettem, ami az önbüntetés egy másik formája volt. Ebbe majdnem belehaltam, két agyvérzésem volt. Kipróbáltam az alkoholt. Csak ideiglenesen segített. Mikor felébredtem a kábulatból, újra ott volt a kín. Ez utóbbi próbálkozásom, hogy elszökjek a fájdalomtól, csak két hónapig tartott.

Végül is három dolog segített. Először is részt vettem egy tízhetes gyógyító programon, ami abortuszon átesett nőknek szólt. Hihetetlen volt. Rengeteget segített! Másodszor is, elmentem egy tréningre, hogy tudjak segíteni másoknak ezen a gyógyító programon keresztül, mint vezető. Minden alkalommal, amikor most ilyen csoportot vezetek, tanúja vagyok Isten csodálatos kegyelmének, hogyan állítja helyre az örömöt ezeknek a nőknek az életében. Ez is segített és segít nekem. A harmadik dolog az volt, amikor egy alkalommal hajnali kettőkor kaptam egy telefonhívást. Egy lány volt az, aki olvasta azt a füzetet, amiben benne van az én tanúságtételem is. A lány másnap 3-ra volt előjegyezve abortuszra. Hajnali ötig beszélgettünk. Később visszahívott és elmondta, hogy úgy döntött, nem megy el az abortuszra. Végre teljes bizonyossággal megtudtam, hogy Isten felhasználta azt, amit megéltem arra, hogy megmentsen valaki mást attól a borzasztó hibától, amit elkövettem. Ez sokat segített.

A gyógyulás nem jelent felejtést. Mindig sajnálni fogom azt, amit tettem, és mindig hiányozni fognak a kisbabáim addig a napig, amíg velük nem leszek a mennyben. De most már tudom, hogy Isten az életünk minden részét felhasználhatja, még a legrosszabb részeit is, hogy megengedje nekünk, hogy segítsünk másoknak.

Dicsérjük az Urat! Ő jóságos és könyörületes. Csodálatos dolgokat művelt az életemben.

(Forrás: www.csaladelet.com)

EZ AZ A NAP!
BUDAPEST SPORTARÉNA 2013

Idén, június 1-én újra a Papp László Budapest Sportaréna ad otthont az évente megrendezésre kerülő, nagyszabású felekezetközi eseménynek, az Ez az a nap!-nak. Először érkezik hazánkba az 5 Grammy-díjas ISRAEL HOUGHTON & NEW BREED zenekar, mely egyedülálló módon ötvözi a soul, gospel, RnB, és funky stílusjegyeket. Az est másik külföldi fellépője a texasi GATEWAY WORSHIP (USA). A termékeny, mély érzelmekkel és valódi látással megáldott zenészek járják a világot – és megosztják Isten üzenetét a hallgatósággal és az igazságra éhezőkkel.

Sokak örömére ismét összeáll az 1000 fős kórus, melyet a Joy Gospel Music zenekara kísér, és Almási Kornél vezet. A magyar blokkban fellép Pintér Béla, Lakatos Péter, Prazsák László, Csiszér László, Dobner Illés, Gável András és Gellért, továbbá Henderson Dávid , és Johnny K. Palmer is, valamint a Bolyki Brothers. Igei üzenettel Ulrich Parzany német igehirdető szolgál, a Pro Christ műholdas evangélizációsorozat elindítója és előadója.

További programok:
- Pénteken egész napos szeminárium a Gateway Worship tagjaival
- 24 órás dicsőítés (péntek este 23 órától)
- Gyermekprogramok
- Misszió Expo

Az esemény időpontja:
2013. június 1., szombat
Gyülekezés, expónyitás: 15 óra
Programkezdés: 17 óra
Helyszín: Papp László Budapest Sportaréna

EZ AZ A NAP! 2013
24 ÓRÁS DICSŐÍTÉS
GYEREK-PROGRAM
MISSZIÓ EXPO
INFORMÁCIÓ, JEGYRENDELÉS:
WWW.EZAZANAP.HU
FACEBOOK.COM/EZAZANAP.HU

A bűn megtapasztalása

Életünkből a valódi örömöt elsősorban nem a szenvedés, hanem a bűn, az önzés és a szenvedély rabsága veszi el. A mai világban nem népszerű a bűnről beszélni. Ezt a szót sok más egyéb szóval helyettesítik, mint például gyengeség, hiba, hajlam, genetikai adottság, eltévelyedés, gyermekkori trauma következménye, stb.

A bűn lelki valóság, amely szembeállít bennünket Istennel és felebarátainkkal. A bűn a hiány jele. A jóság, a szépség és az igazság hiánya, amely az emberi élet teljessége és értelme. A bűn és a vétek valóság, amely az emberben van, nem pedig rajta kívül. Azt érezzük, hogy képtelenek vagyunk a jóra. A rossz jelen van az emberi szívben, és e rosszal szemben az ember tehetetlennek érzi magát.

Erről a valóságról beszél Szent Pál: *„Tudom ugyanis, hogy semmi jó nem lakik bennem, azaz a testemben, mert készen vagyok ugyan akarni a jót, de arra, hogy tegyem is, nem vagyok képes. Hiszen nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok."* (Róm 7,18-19)

A benső állapotunk tehetetlensége és a vágy, hogy megszabaduljunk ettől, békétlenséget teremt bennünk, amely – Istennek hála! – a megmenekülés céljából segítségkérésre ösztönöz: *„Ki vált meg e halálra szánt testtől?"* (Róm 7,24)

Az emberi természet a bűntől sebzett. A sátáni kísértés emberi gyengeségünkre és sebzettségünkre támaszkodik. A Sátán elveszítette ugyan ragyogását, de megőrizte értelmét és ravaszságát. Ő a hazugság atyja, a legravaszabb csábító. Tudja, hogyan kell rászedni az embert, a legszebb fényben mutatva meg neki minden érzéki gyönyörűséget: a sikert, a gazdagságot, a hatalmat, a dicsőséget, az élvezetet, a nyereséget...

Miközben megkísért, ügyel arra, hogy részigazságba csomagolva tárja elénk, elfogadhatóvá téve számunkra azt, így csábít bűnre minket. Aquinói Szent Tamás ezt a következőképpen magyarázza: „és így az értelem eltévelyedik a hamis igazság révén, az akarat pedig a látszólagos jó miatt átadja a vezetést a rossznak."

A Sátánnak nincsenek barátai, **csak rabjai**, akiket támad, miután elcsábította őket. Pontosabban ő az, aki miután becsapott és bűnre csábított bennünket *„éjjel-nappal vádol minket Isten színe előtt"* (Jel, 12,10b).

Isten nem hagy magunkra és nem enged erőnkön felül megkísérteni minket. Minden kísértést és rosszat legyőzhetünk azokkal az eszközökkel, amelyeket azzal a céllal ad a kezünkbe, hogy szívből elfogadjuk, és életté váltsuk azokat. Remete Szent Antal mondja: „Láttam a csapdákat, melyeket az ellenség helyezett el szerte a világban és nagyot sóhajtva kérdeztem: Képes-e bárki is megmenekülni ezektől?" És akkor azt hallottam: „Az alázatosak."

A **gyónás szentsége** – amelyet az egyházon keresztül Isten ajándékoz nekünk –, bocsánatot, kegyelmet és erőt ad az új kezdethez. A gyónás szentsége, a bűnbánat, valamint a megtérési szándék együttes jelenléte esetén az Isten nem csak megbocsát, hanem kegyelme erejével gyógyít és megerősít bennünket *(ezzel nem állítom, hogy Isten más módon, közvetlenül, személyes megbánást, megtérési szándékot követően nem bocsáthat meg nekünk, hiszen Ő szuverén és Mindenható Úr! Gondolok itt protestáns testvéreinkre, vagy halálveszélyre!).*

Jézus ebben a szentségben önmagát adja, elénk jön, mennyei orvosként ajándékoz meg minket, és magára veszi bűneink terhét, mint ahogy már kínszenvedésekor és kereszthalálakor előre magára vette azt s a bűneinkért nekünk jogosan járó büntetést is elvállalta. Ezt, vagyis a megváltást viszont személyesen is el kell fogadnunk, csak akkor lesz a miénk; Isten – az Általa nekünk adott szabad akaratot tiszteletben tartva – nem erőszakolja ránk. Érdemes gondozni a szívünket, mert csak így lehet boldog az ember. Ez nem azt jelenti, hogy csupán negatív dolgokat keresünk benne, hanem készséget és határozottságot is az új lépések megtételéhez, a szabadság, a jóság és a szeretetet felé.

Teréz anya mondja: „A szerető Atya mindannyiunk szerető Atyja. Mindig kész rá, hogy megbocsásson, hogy felejtsen. Mindig jelen van. Nem kell messzire mennünk, hogy felkutassuk: ott van a szívünkben. Szeret, hív, védelmez – gyengéden, szeretettel... Ez az egyik gyönyörű dolog, amit Jézus kér tőlünk: *„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű."* A szelídséget mondja először: szelídsé-

get egymás felé, a testvéreink felé, és alázatot Isten felé. A szelídség – vagy szeretet, együttérzés, ahogy tetszik – és az alázat teszi teljessé a megbocsátást. Mert mielőtt megbocsátunk valakinek, fel kell ismernünk, hogy magunk is megbocsátásra szorulunk. És itt jön a szív alázata. A megbocsátásban van leginkább jelen a béke."

A másik embernek történő megbocsátás elengedhetetlen feltétel. A „Miatyánk" kezdetű imában minden nap kérjük és kijelentjük: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!" Jobban megnézve ez nem szigorú, teljesíthetetlen „követelmény" velünk szemben, hanem hihetetlen lehetőség és kegyelem: jóvoltából a sérelmeimnek is örülhetek, mert ha szívből meg tudok bocsátani mindent (azaz nem tartom számon, nem bosszulom meg, sőt az ellenségemnek is a javát akarom), így én is nyerhetek bocsánatot – ha kérek! – mindenre, Istentől!

Az ember teremtmény, aki Isten jóságából teremtetett, tehát ebből a jóságból részesült. Isten saját képére teremtett minket és ezért vágyunk a jóra, vagyis vágyunk Istenre. Csak az ember hivatott arra, hogy ismeretével és szeretetével **Isten életét ossza szét a világban**.

Minden teremtmény között az ember az egyetlen, akit Isten önmagáért akart, teremtett. Isten minden jó és jóság forrása, Ő a végtelen jóság. Már a Biblia első lapjain olvassuk: *„Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott"* (Ter 1,31).

Isten az Ő Fiában nyilvánította ki leginkább szeretetét és jóságát. Isten szeretete az alapja a felebaráti szeretetnek. Isten nem azért szeret bennünket, mert jók vagyunk, hanem azért, mert az Ő szeretete az alapja és feltétele annak, hogy mi jóvá legyünk. Csak az, aki tudja, hogy Isten szereti őt, az kíván a maga számára jót, és szeretne jót a másik embernek. Aki lemond erről a jóról, az lemond önmagáról és ezáltal megsemmisíti önmagát és ezt a megsemmisülést, nihilt terjeszti maga körül.

Szent Pál figyelmeztet bennünket: *„Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes"* (Róm 12,2).

Szent Pál emlékeztet minket: *„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?"* (1Kor 6,19)

Mi a keresztség által Krisztushoz tartozunk. Tehát kötelességünk visszaadni Istennek azt, amivel jogosan tartozunk neki. Amikor lusták vagyunk harcolni a velünk született gyengeségeink, rendetlen és önző hajlamaink ellen, akkor mindazt, ami Istené bennünk, nem tudja megérinteni Isten szeretetének ereje, amely megszentel.

Minden keresztény Krisztusé és ezáltal meg van hívva az életszentségre, alapküldetése az életszentség. És nincs más életszentség, mint az, amit az evangélium javasol. Arra vagyunk meghívva, hogy azzá legyünk, amire teremtettünk, Isten gyermekei, vagyis Isten képmása. Jézus meghagyta számunkra a szentség eszményképét és mértékét, ez pedig a szeretet. *„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből! Szeresd felebarátodat, mint saját magadat."* (Mt 22,37.39)

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn 13,34-35) És az, aki tökéletesebben szeret, közelebb kerül Istenhez.

Jézustól tudjuk, hogy eledele az Atya akaratának teljesítése. Vagyis amikor teljesíti és megéli az Atya akaratát, akkor Jézus az Ő jóságával töltekezik. Velünk is ez történhet és történik is, amikor – a saját elképzeléseink vagy a sátán csábításai helyett – Isten akaratának teljesítését választjuk!

Nem a halálunk után döntünk a mennyei örökkévalóság elfogadásáról, hanem **ma**, itt a földön. Mindennapi választásainkkal és cselekedeteinkkel készítjük önmagunk számára az „égbe" vezető utat. Ha életünk során abban szerzünk „gyakorlatot", hogy rendszeresen Isten és az Ő törvényei mellett döntünk, melyet érdekünkben, védelmünkben adott – és nem a bűn mellett –, vagyis Vele „járunk", nagyobb esélye lesz annak, hogy életünk utolsó pillanatában, a kísértő végső próbálkozásakor is Istent és az Ő országát választjuk!

Összeállította: *Dr. Zsákai Csilla*

Amikor visszatértem az életbe

II/2. rész

Az egyre növekvő teljes magány érzése még roszszabb volt. Még ha hallanám valakinek a dühkitörését, bármennyire kellemetlen, mégis egyfajta érezhető kapcsolat lenne! De ebben az üres világban, ahol nincsenek kapcsolatok, a magány rettenetes volt.

Akkor egy rendkívül erős hangot hallottam. Nem volt hangos, de olyan erő volt benne, mint egy hangrobbanásban. Olyan bősz harag volt benne, amely egyetlen szóval képes lerombolni az univerzumot, ugyanakkor olyan hatalmas és megingathatatlan szeretet, amely mint a Nap, képes életet előcsalogatni a földből. Meggörnyedtem ereje és gyötrelmes kérdése alatt: **„Tényleg ezt akarod?"**

A hatalmas hang egy aprócska fénypontból jött, amely minden mennydörgő szóval egyre nagyobbá, míg végül olyan lett, mint egy fényes Nap, éppen a homályzóna fekete fala mögött, amely alkotta a börtönömet. Habár sokkal fényesebb volt, mint a Nap, a fény megnyugtatta a szemem mély és tiszta ragyogásával. Éreztem, hogy a fény nem tud (vagy talán nem akar – nem voltam benne biztos) átjönni a határon a sötétségbe. Teljes bizonyossággal tudtam, hogy Isten jelenlétében vagyok.

Ő maga volt a Fény, nem csak sugározta azt, vagy világított belőle, hanem tiszta fény volt. Olyan fény volt, amelynek van anyaga és kiterjedése. A leggyönyörűbb, dicsőséges szubsztancia, amelyet valaha is láttam. Minden szépség, minden szeretet, minden isteni benne volt ebben a fényben, amely ebből a lényből áradt. Még csak el sem tudjuk képzelni a nagyszerűségét annak a tökéletes szeretetnek, amelyet ez a lény öntött belém. Megismertem azt az életet, amelyet a fényből levő lénnyel, az Atyával osztok meg. Ez egy szellemi lét, amely úgy tűnik egyidős az univerzummal.

Láthattam, hogy a többiek közül senki nem volt tudatában Isten jelenlétének. A mellettem kuporgó férfi csak annyit láthatott, hogy nagyon nézek valamit, de nyilvánvaló volt, hogy nem láthatott semmit a határon túl. A többiek is folytatták az öntudatlan gagyogást. Aztán Isten szólt hozzám. Szavai gyötrelmesek voltak: **„Tényleg ez az, amit akarsz? Nem tudod, hogy ez a legrosszabb, amit tehetsz?"** Érezhettem haragját és indulatát, egyrészt azért mert bedobtam a törülközőt, másrészt mert elvágtam magam tőle és a vezetésétől. Csapdában éreztem magam. Nem láttam semmi más lehetőséget, csak a halált, mielőtt még több sérülést okozok. Így hát azt feleltem: **„De olyan kemény az életem."** A kommunikáció olyan gyors volt, hogy szinte még be sem fejeztem a gondolatot, már meg is jött rá a válasz: **„Gondolod, hogy nehéz volt? Össze sem hasonlítható azzal, ami rád vár, ha elveted az életed."** Amikor azt Atya szól, minden szava teljes, robban, mint a tűzijáték, apró fénygömbök, amelyek milliárd információ bitre bomlanak szét, és megtöltenek élő igazsággal és tiszta megértéssel: **„Az élet nehéz. Így van kitalálva. Nem ugorhatsz át részeket. Mi mindent megtettünk. Meg kell dolgoznod azért, amit meg akarsz kapni."**

Hirtelen megéreztem, hogy valaki más is van velünk. Ugyanaz, aki velem volt, amikor meghaltam, és együtt nézte velem az élet-filmemet. Felismertem, hogy mindig velünk volt, egész idő alatt, de csak most váltam képessé arra, hogy érzékeljem. Akkor érezhettem erőteljes, ám mégis gyengéd személyiségét, de most olyan erősnek éreztem, hogy még az alakját is alig tudtam kivenni. Csak apró fények jöttek át a sötétségen, mint kis lézersugarak, vagy mint ahogy a csillagok pislákolnak a felhőtlen éj sötétjében. Ez a fény kétségtelenül ugyanolyan jellegű volt, mint az a dicsőséges fény, amelyet az Atya áraszt magából, de a szellemi szemeim nem voltak alkalmasak arra, hogy teljes mértékben érzékeljem. Ez a látóképességem valamilyen módon kapcsolatban volt a hitre való hajlandóságommal.

A fénysugarak hihetetlen erővel jártak át, a mindent elemésztő szeretet erejével. Ez a szeretet olyan erős volt, és olyan hatalmas, mint az Atyáé, de volt egy teljesen új dimenziója: a tiszta könyörület, a teljes és tökéletes empátia. Éreztem, hogy ő nem csak úgy megérti az életemet és a fájdalmaimat, mintha ő maga élte volna meg, hanem azt is pontosan tudja, mi módon vezessen keresztül rajta, és hogy a különböző döntéseim miképp eredményeznek vagy még több keserűséget, vagy új növekedést. Egész életemben úgy gondoltam, hogy senki sem tudná megérteni, min mentem keresztül, de most láttam, hogy mégis van egy ilyen személy. Empátiáján mély szomorúság hullámzott végig. Fájlalta, igazán szomorú volt a fájdalom miatt, amin keresztül mentem, de még inkább amiatt, hogy nem kerestem nála vigasz-

talást. Legnagyobb vágya az volt, hogy segítsen nekem. Siratta a vakságomat, ahogy egy anya siratja halott gyermekét. Hirtelen rájöttem, hogy a világ Megváltójának jelenlétében vagyok. A sötétség fátylán keresztül szólt hozzám: **„Nem érted? Érted tettem."**

Ahogy elárasztott szeretetével, és a fájdalommal, amelyet értem viselt el, megnyíltak lelki szemeim. Abban a pillanatban elkezdtem látni, mit tett értem az Üdvözítő, miképp áldozta fel magát értem. Megmutatta nekem. Elvitt önmagába, életemet beolvasztotta az övébe, átölelve tapasztalataimat és szenvedésemet, mint a sajátját. Egy másodpercre az ő szellemi testében voltam, láthattam a dolgokat az ő szemszögéből, megtapasztaltam az ő tudatát. Ily módon láthattam, hogy miképp vette magára terheimet, és milyen sok szeretetet hordozott értem.

És már tudtam, hol tévedtem el. Kételkedtem a létezésében! Megkérdőjeleztem az Írások hitelességét, mert amit állítottak, az túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen. Reméltem, hogy igaz a Megváltó ideája, aki életét adta értem, de féltem igazán hinni benne. Nagy bizalom kell ahhoz, hogy valaki nem lát és mégis higgyen. Az én bizalmammal olyan sokszor visszaéltek életem során, hogy már csak nagyon kevés maradt belőle. Olyan szorosan belekapaszkodtam fájdalmamba, hogy inkább véget akartam vetni életemnek, mint levetni a terheimet és bízni megváltóm létezésében. Vigasztalni akart és karjaiban tartani, de elválasztott minket az élet leckéire adott válaszom. Ott volt számomra egész életemben, de nem hittem benne.

A Megváltó perspektívájából néztem amint esetemmel kapcsolatos különleges megértése áttevődött az Atyához. Új nézőpontomból – profilból – láttam az Atyát, amint lenéz az alakomra. Az Atya és a Fiú kommunikációja olyan gyors volt, olyan tökéletes, hogy úgy tűnt mintha egymás gondolatait gondolták volna egy szólamban. Jézus közbenjárt értem. Nem volt konfliktus vagy vita. Jézus megértése el lett fogadva mindenféle vita nélkül, mert birtokában volt az összes ténynek, körülménynek. Ő volt a tökéletes bíró. Tudta pontosan, milyen nagy szükségem van a kegyelemre. Már láttam, hogy halandó életem minden szenvedése időleges volt, és valójában a javamat szolgálta. Szenvedéseink a Földön nem haszontalanok. Még a legtragikusabb körülményekből is fakadhat emberi növekedés.

Amint a mennyei Atya és Jézus tanítottak engem, szavaik egyre gyorsabbak és erősebbek lettek, és aztán összeolvadtak, úgyhogy pontosan ugyanazokat a dolgokat mondták ugyanabban a pillanatban. Egy volt a hangjuk, a szellemük és a céljuk, és engem elárasztott a tiszta tudás.

Megtanultam, hogy amint vannak törvényei a természetnek, a fizikának, a valószínűségeknek, ugyanúgy vannak szellemi törvények is. Az egyik ilyen szellemi törvény, hogy minden ártó cselekedetért szenvedéssel kell fizetni. Fájdalmas volt rádöbbenni, hogy gyengeségemmel mennyi szenvedést okoztam családomnak és más embereknek. Láttam, hogy öngyilkosságommal miként romboltam az emberi kapcsolatok szövedékét. Akár milliók életére hatással lehet, mert mindannyian elválaszthatatlanul össze vagyunk kapcsolódva, és egy döntés negatív hatása érezhető az egész világon!

Gyermekeim egész életükre megsérülhetnek az én tettem által. Bepillanthattam lehetséges jövőjükbe. Nem az eseményekbe, hanem inkább szellemi állapotukba és a karakterükbe. Földi kötelezettségeim feladása hatással lenne gyermekeimre, különösen nagyobbik fiamra, aki olyan döntéseket hozna, amelyek egyre távolabb vinnék őt isteni céljától. Ugyanis Alex még gyermekkorában elvállalta, hogy végrehajt bizonyos különleges feladatokat földi élete során. Nem fedték fel számomra, hogy melyek ezek, de éreztem fiatal életének energiáját egészen felnőtt éveinek kezdetéig.

Azt mondták, gyermekeim nagy és erős szellemi lények, és eddig nem nagyon érdemeltem ki őket. Bepillantást nyerhetem abba, hogy Isten mennyire mélyen szereti fiaimat, és hogy érzéketlen nemtörődömségemmel az ő boldogulásuk irányában, eltéríteném Isten szent akaratát. Aztán azt is megmutatták, hogy miképp ártanék ezzel a tettemmel más, hozzám közel állóknak, mint például a férjemnek és a nővéremnek, Tonynak, és közvetve pedig számtalan más embernek. Voltak olyan emberek a Földön, akikkel soha nem találkoznék, mégis érintené életüket valamilyen módon az öngyilkosságom. A harag és a fájdalom miatt, amelyet okoznék szeretteimnek, nem

lennének képesek magukba fogadni a jóságot, amelyet tovább kellene adniuk másoknak. Én lennék a felelős a sérülésekért – vagy a jó hiányáért –, amit szeretteim önző tettem miatti fájdalmukba merülve okoznának. És drágán fizetnék érte, minthogy a spirituális törvények azt mondják, hogy minden ártásért, beleértve a jó hiányát is, szenvedéssel kell fizetni. Hiába nem látom előre tettem továbbgyűrűző hatását, én lennék a felelős mindenért, amit okozna. Istent magát is kötik a szellemi törvények, úgyhogy nem lenne számomra menekülés.

Megmutatták nekem, hogy a sötétség birodalma tulajdonképpen spirituális szünet. Ott tartott volna fogva az általam okozott sérelmek súlya, hogy megfizessem az árat. Azt kérdeztem, miért én? Miért pont én vagyok az, aki láthatja Istent, míg a mellettem levő ember üres hüvelye nem? Miért kapom én a fényt és a tanítást, amíg ő ott kuporog nyomorúságban és sötétben?

Azt mondták, hogy az ok a belső vágy, a hajlandóság. Amikor először ránéztem arra az emberre, és azon tűnődtem, hogy vajon Krisztus földi szolgálata alatt élt-e, akkor e kérdés azt mutatta, hogy hajlandó vagyok hinni Istenben, és abban, hogy Jézus itt járt a földön. És ha hajlandó vagyok hinni, akkor megnyílik a látásom. Az akarat és a képesség ugyanaz a dolog. Körülöttem mindenhol a sötétség birodalmában az emberek e készség, a megértés és a látás különböző fokán voltak. Annak a (be)látásáról van szó, hogy Krisztus mindig velünk van. Nem tudom, hogy a többiek beszélgetnek-e Istennel, mint én, vagy esetleg a fény más küldötteivel, akiket én nem vagyok képes meglátni, de abban biztos vagyok, hogy nem mind magában beszél. A szellemi fejlődésben beálló szünetem tarthat egy pillanatig, de tarthat több ezer évig is, attól függően, hogy mikor érem el azt a pontot, amikor látni akarom a fényt.

És mi van azzal a szellemi törvénnyel, amely megkívánja, hogy szenvedjek azokért a sérelmekért, amelyeket okoztam életem során? – kérdeztem. Azt mondták, hogy az adósság már ki van fizetve, már megtörtént az áldozat. A Getszemané kertben Jézus Krisztus megtapasztalta az összes szenvedést, amely csak előfordult és előfordulhat az ember földi sorsában. Ő megtapasztalta az életemet, elviselte a bűneimet, elfogadta a szomorúságomat. De az agónia, amin Jézus keresztülment az érdekemben, csak akkor tölti be a szellemi törvényt helyettem, akkor számít az én szenvedésemnek, ha elfogadom tőle ezt az ajándékot.

Megtört a szívem és rájöttem, hogy nem csak sérülést okoztam a családomnak, akik Isten szeretett gyermekei, hanem Megváltómnak is szenvedést okoztam, aki annyi megértő szeretetet és részvétet tanúsított irányomban. Mindezt azért, mert megengedtem magamnak, hogy befolyásoljanak mások gyengeségei. Érzékelésem javult, és a sötétség lassan oszladozott. Amikor először léptem be ebbe a sötét börtönbe, akkor csak a sötétség birodalmának dolgait és embereit láttam. De amint elég fényt kaptam Istentől és Jézustól, lelki szemeim megnyíltak egy másik dimenzióra a sötétben. Most már láthattam, hogy fénylények vannak mindenhol körülöttem.

A pokol ugyan egyrészt egy speciális dimenzió, másrészt, sőt elsősorban, egy lelki állapot. Amikor meghalunk, ahhoz vagyunk kötve, amit gondolunk. A halálban azok a gondolatok és hozzájuk kapcsolódó tettek a legátkozottabbak, amelyek lehetővé tették a sötétségnek, hogy növekedjenek másokban és saját magunkban. Én már jó sok idővel a halálom előtt is a pokolban voltam, de nem vettem észre, mert megmenekültem a következményeitől egészen addig, amíg meg nem öltem magam. De amikor meghalunk, lelkiállapotunk nyilvánvalóvá válik, mert azokkal kerülünk össze, akik hasonlóan gondolkodnak. Ez a folyamat teljesen természetes, és következik abból az életből, amelyet az anyagi világban éltünk. Időnk csak egy szívdobbanás a teremtés örökkévalóságában, és mégis sorsdöntő pillanata az igazságnak. A forduló pont. Ez határozza meg, hogy szellemed miképp fog létezni az örökkévalóságban, a múltban és a jövőben egyaránt.

Minden fényrészecskével, amelyet befogadtam, egyre kevésbé voltam a sötétség világának része. Nem éreztem emelkedést, de most már a sötét mező fölött lebegtem, a fény szellemeinek kavargó világa felé.

Éreztem az Isten munkájában sürgölődő szellemek sürgetését. Azt mondták, hogy a Megváltó Földre való visszatérését megelőző utolsó pillanatokban vagyunk. A Földön a sötétség és a fény közötti háború már olyan engesztelhetetlen lett, hogy ha nem keressük folyamatosan a fényt, akkor a sötétség felfal bennünket és elveszünk. Nem mondták meg, mikor lesz, de megértettem, hogy a Földet éppen előkészítik Krisztus második eljövetelére. Lenéztem az alattam levő szánalmas lelkekre és rájöttem, hogy már nem úgy érzek, mint ők. **Élni akartam!**

Akkor egy hatalmas erő hulláma, ami ideszállított a börtönbe, visszatért, hogy kiszabadítson. Egy pillanatra a száguldás érzete vett körül. A sötétség gyorsan távolodott, és hirtelen a testemben találtam magam, a heverőn fekve.

Angie Fenimore

VIRTUÁLIS VALÓSÁG

Az egyik ismerős család gyerekei kapcsán hallottam, hogy ahogy végeznek a közös családi programmal, azonnal leülnek a monitor elé és belépnek az interneten keresztül abba a világba, ami már nem a kézzel fogható valóságot jelenti, hanem egy képzelt világot, ahol részben képzelt szereplők játszanak, kommunikálnak – az angol egyszerűen „social media"-nak nevezi ezt a felületet –, de ennek semmi köze egy valós közösségi együttléthez. Erről elmélkedem az alábbiakban.

Rohanunk és el sem tudjuk sokszor képzelni azt, amit valaki őszintén elmond. Például elmond egy élő Istenkapcsolatról szóló élményt. Meghallgatjuk, aztán az információs társadalom által okozott túlcsordult memóriánk, agyunk, csak besorolja az információt a többi ezer mellé, mosolygunk hozzá, talán megállunk egy pillanatra vagy kettőre, de rohanunk tovább. Mintha lemaradnánk valamiről! A manipulált média pedig eleve nem foglalkozik az Isten által teremtett valósággal, inkább egymás után leadják azokat a filmeket, ahol mindent megpróbálnak lejáratni, ami az Isten által alkotott végtelen értékekről szól. Az egész környezetünk olyan, hogy ez a felpörgetett tempó, a teljesítménykényszer tölt be mindent. Ki hozta ezt létre? Miért fogadtuk ezt el? Szeretnénk leülni és pihenni néhány napot, de sokszor még arra sincs idő, hogy egy betegséget valaki rendesen kipihenjen, mert attól retteg, hogy elveszíti emiatt az állását.

Minden időre megy. Mindenki be van osztva. Minden perc számít. Tényleg ezt akarjuk? A valóság már nem is követhető, mert egy része gyakorlatilag számítógépeken és médián keresztül zajlik. Azon keresztül dolgozunk, gyerekeink az interneten lógnak és nem csak chat-elnek, játszanak, de társadalmi életet is ezen keresztül próbálnak élni. A hétköznapi valóságtól viszont előbb vagy utóbb össze fognak esni. Azok, akik egy multi környezetben, irodákban élik le az életüket, jónak tűnő lehetőségek közt élvezik az életet huszonévesen, harmincévesen. Aztán a negyvenes évekbe lépve kezdik mellőzni őket, frissítenek és lecserélik őket. Ezután összeomlik előttük az a légvár, amit addig önmaguk körül forogva felépíteni gondoltak, de addig ők maguk termelik ki a virtuális valóság újabb szintjeit, miközben maguk is annak áldozataivá válnak.

Részt vettek egy virtuális környezet felépítésében, aztán kiöregednek és ugyanez a környezet kiköpi őket. Ötvenes éveikben pedig már senkinek nem kellenek. Se közösség, se család, se semmi, vagy az, ami volt, az is többnyire szétforgácsolódott formában áll előttük. A mai nyugati világ e felé az érték nélküli **káosz felé** tart. Az, aki rohan, elmegy a valódi értékek mellett. Az, aki rohan, azt játssza, hogy most valami nagyon fontosat kell neki csinálnia. Az, aki rohan, átmeneti célokat kerget, melyek lassan az idő múlásával eltűnnek a ködben, és mire ráébred erre valaki, addigra már azok az értékek is részben elfogynak mellőle, amit egykor egy közösségben egészen másképp élhetett volna meg. Miközben magunk körül forgunk az önmegvalósítás csapdájában, közben egyre nagyobb kiszolgáltatottságban kezdünk élni, egyedül, magányosan. S ha egyszer a világ más irányba fog alakulni, akkor az ilyen életek mind kettétörnek. Valószínűleg rengeteg oldalt meg lehetne tölteni a jelenlegi, korszerűnek tartott nyugati életforma leírásával és azzal, hogy hányan haltak ebbe már végleg bele. Mire gondolok? Arra, hogy a nyugati kultúra **újra pogány lett és Istentől eltávolodott**, sőt megtagadták Istent és megtagadták a Jézus által tanított életet és értékrendet, és gyakorlatilag burkolva vagy nyíltan, de kitiltották Istent az életünkből.

Az apostolok cselekedeteiben olvashatjuk, hogy a keresztények tömeges lemészárlása és üldözése mellett is hogy összetartottak az emberek a korai keresztény közösségekben, a Jézus által alapított egyházban. A szeretet közösségekben. Miről is szól a szeretetközösségi együttlét? Jézus tanításáról, annak megfelelő életről, értékrendről. Nem 200 féle egyháznak nevezett csoportosulásról és ezek torzulásairól. Képzeljünk el egy olyan közösséget magunk elé, ahol mindenki támogatja a másikat, hordozza és segíti. Ahol mindenki a képességei és lehetőségei szerint vesz részt a közösség életében. Ahol nincs kicsi, vagy nagy, hanem alázat és összetartás van. Nincs rohanás, és nincsenek évről évre nagyobb termelési elvárások, hanem béke van az emberek szívében. Az a béke, amit a Szűzanya is tanít, amikor azt mondja, hogy nyissuk meg a szívünket felé és akkor azt Szent Fia feltölti békével, szeretettel, kegyelmekkel. Közös teherviselés van és folyamatos közösségi szerepvállalás.

Gondoltál már arra, hogy jó lenne ilyen szeretetközösséghez tartozni? A múlt században születtem, és igen sokszor valóban múlt századi figurának érzem magam. Szeretem, ha besüt a nap az ablakon, s nem húzom be a függönyt. Szeretek hatalmasat sétálni a csodaszép réteken, erdőkön és mezőkön. Jól esik a másik ember szemébe nézve inni szavait, meghallgatni, vagy vigasztalóan átölelni. Látni, ahogy a kertben a munkám nyomán apró magokból hatalmas növények nőnek. Pici, kergetőző állatokból táplálék lesz sok-sok ember számára. Az életemben van Isten által adott fény, levegő, fejlődés, élet, s reményeim szerint egyre több szeretetteljes emberi kapcsolat.

Ez az élet, melyben a hűséges Isten folyamatosan gazdagon árasztja ránk ajándékait. Ebben az életben mindennek annak kell lennie, ami, különben nem működik.

Sajnálom a virtuális világban élő milliókat. Hiszik, hogy végtelenül szabadok, és olyan tulajdonságokkal és képességekkel, amit csak akarnak. Nem korlátozza őket sem tér, sem idő. De mikor a való világban az első nehézség szembe jön, s nekik reagálni kellene, sokan azt sem tudják már, kik ők valójában, s mire lennének képesek. Ezért a virtuális világ az egyik legnagyobb börtön, s mire erre rájönnek, már lehet, hogy késő.

A jelenlegi világ komoly átalakulások előtt áll, ezt szajkózzák a politikusok is, de alapként senki semmilyen értékrendet nem kínál, hogy mire kellene építkezni, csak egyedül Isten. Csak a Mindenható által mutatott út az egyedül járható út és ez a Jézus által tanított szeretetközösség útja és nem a virtuális valóság, ami egy mátrixszerű világot próbál elénk vetíteni. A kegyelmi idő egyszer mindenkinél lejár. Akik még nem mondtak igent Isten hívására, megtehetik.

Kovács Zsolt

A rabszolgaságból a szabadságba

II/2. rész
(I. rész: 2013/1. szám)

Negyedik fejezet: Bűntény a szabadság ellen, más néven mobbing. Célja a manipuláció. Mobbingolni annyit jelent, hogy állandóan zaklatni. Van annak a szörnyű rendezőnek, Hitchkoknak egy filmje: a Madarak. Daphane du Maurier kisregényéből készült. Úgy tudom, a filmnek az a vége, hogy a madarak elűzik az embereket. Erről a filmről a könyvemben nincsen szó, csak azért beszélek róla, hogy értsétek. A mobbing abban áll, hogy aki manipulálni akarja, szellemi rabszolgaságba akarja süllyeszteni az embert, azt azzal kezdi, hogy zaklatja.

„Az égbe vezető lajtorja"
(12. századi ikon, Szent Katalin Rend, Sínai hegy)
Az ikonhoz fűzött magyarázat a 16. oldal alján olvasható.

Az elektronikus felügyelet olyan fokra jutott, hogy bárki ellenőrizheti a leveleinket, kapcsolatainkat (Facebook), aki egy kicsit is ért hozzá. Ehhez még nem is kell a „Nagy Testvér", aki ellenőriz. A műholdakon keresztül minden telefont, mobil-beszélgetés figyelnek, és ha van egy gyanús beszélgetés, felveszik, egy bizonyos ideig megtartják, és hat hónap vagy egy év után, ha kell, odanyújtják, például a büntető törvényszéknek. Noha nem számít tanúvallomásnak, mert hanganyag, azért mégis csak befolyásolja az ügyet.

Angliában – azt hiszem –, ha tilosban mégy át, nemcsak hogy mutatják, hogy látják, hanem még be is mondják, hogy tilosban mégyát. Azért mondom, hogy ez egy állandó zaklatása az emberiségnek és egy nagy szorongást idéz elő. Erről így nem írtam a könyvben, de megmondom, hogy honnan lehet felismerni a zaklatást. A zaklatásnak is van következménye: a depresszió és az öngyilkosság, esetleg más fizikai betegségek. Ha az illetőnek van egy kicsi lelki segítsége és nem lesz öngyilkos, mert ott a kegyelem, azért fizikailag nagyon meg van támadva.

Ismertem például embereket, akik interneten kapják saját postafiókjukba az olyan tartalmú levelet, melyben tudatják velük, hogy olyan bizalmas információkkal bírnak a levelezéséből, amelyek nem tetszőek a számukra, például a hatalom számára.

A közösségünkben nincs olyan, hogy spam, mert mindenki írhat nekünk, segítséget vagy imát kérhet. Nem zárhatjuk le azzal, hogy csak az ismerős üzenetet olvassuk el. Néha azt hisszük, hogy segítséget kérnek tőlünk. Aztán egy hónap után megtudjuk, hogy egy ismeretlen személy birtokolja a gépet. Volt például olyan, hogy egy előadásanyag, amit legépeltünk, egyszerűen a szemünk láttára eltűnt a computerről. Ezek olyan dolgok, amiket az ember napközben nagyon jól fel tud ajánlani az Úr Jézusnak, de gyenge fizikumú egyének ebbe belerokkannak. És ez nem egyedi dolog. Én erről már a szakmámból kifolyólag is tudok.

Dolgoztam egy párizsi klinikán 5 hónapig tavaly, és ez idő alatt rengeteg emberrel voltam kapcsolat-

ban és a legtöbb ember emiatt – a mobbing következményeként lett beteg. Az anyagcsere problémák a legelsők. Szív, érrendszer és anyagcsere. Az állandó zaklatáson túl kell esni, nem szabad örökké nyomás alatt élni, mert ebbe fizikailag belerokkanunk.

A mobbing témában már óriási irodalomanyag van, rengeteg könyv jelent meg Franciaországban, Svájcban. Ha bemész egy könyvtárba, és erről a mindenre kiterjedő ellenőrzésről akarsz egy könyvet, kiadják. A Francia Tudományos Kutató Intézet már évek óta foglalkozik ezzel.

A 2008. vagy 2009. év Franciaországban a mobbing éve volt. A belügyminiszter azt mondta, hogy ez már olyan méreteket ölt, hogy nemzeti ügy lett, és mindig ezzel kell foglalkozni. Ezért vagyok ilyen jól informált. Ezek nagyon kellemetlen dolgok. Mondtam is egy illetőnek, hogy én, mint volt kommunista állambeli keresztény, ezeket ismertem. Annak idején a tömbmegbízott például beköpte, ha pap jött hozzánk, vagy 15-en összegyűltünk, azt ő már jelezte 2-3 nap után az illetékeseknek. Meg halkan kellett beszélni, nehogy a szomszéd... de erre apukám már kicsi koromban megtanított. Azt tudni kell, hogy ma ez már állandóan így megy.

Egy Kossuth-díjas magyar író, Czakó Gábor írt erről: Lépjetek ki a csapdából, mert már a gondolataitokat is tudják. Egy pap idézte ezt: „Lépjetek ki a hurokból, mert már méterre tudnak benneteket lokalizálni, még a gondolatotokat is tudják." Persze ez nem igaz, nem tudják a gondolatainkat, de komoly következtetéseket vonhatnak le. A bűnös emberiség nagyon messze ment az ember életébe való beavatkozásban. Például, amikor lombikbébi eljárást végeznek. Az ember nem is gondolta volna 40 évvel ezelőtt, hogy ez lehet. Az egyház persze, hogy ellenzi. A módja, ahogy az összetevőket sikerül megkapni, már az is erkölcstelen. Ráadásul ahhoz, hogy egy embrió életképes legyen, 3-4 másik embriónak meg kell halnia.

Tehát a mobbing és a manipuláció.

A manipuláció nem olyan, hogy valaki vitatkozik valakivel és meg akarja győzni a másikat. A manipuláció olyan ráhatás, amely tudata alatt és akarata ellenére vagy beleegyezése nélkül történik a szenvedő féllel, a másikkal. Manipuláció, azaz kézzel vezetés, de maga a szó is rossz, mert akit kézzel vezetnek, az tud arról, hogy vezetik.

A manipuláció nem akármi, és ezt kérem a fejetekbe bevésni. **Manipulálva akkor vagytok, ha beleegyezésetek nélkül hatnak rátok.**

Vannak például a szubliminál üzenetek a rockban. Valaki azt hiszi, hogy kicsit elmegy rángatózni, közben mindenféle üzeneteket hallgat a zavaros szövegekbe beleszőve.

Az ötödik fejezet: a Győzelem. A teológiai elemzés – amit ebben a fejezetben vizsgálunk – újra az emberre fókuszál, és azt vizsgálja, hogy ezt az életet hogyan lehet asszimilálni a szentháromságos kapcsolatba, felvenni a hit, remény és szereteten keresztül. Anélkül nem megy, de az által igen. Hogyan történik? A szerzetesi hármas fogadalmon keresztül. Ez csak egy kis utalás, de mégis fontos.

Tehát mi történik ilyenkor? Az eltorzult emberkép kiegyenesítése, és a teológiai erényeken keresztül a Szentháromság felé fordítása. A végkicsengés az, hogy azon keresztül nincs vesztes. Akárhogy is tesz ellenünk szociológiai vagy pszichológiai szinten a gonosz – esetleg embereken keresztül, mert az emberek nem mindig tudják, mit cselekszenek –, ennek ellenére **Krisztusban a győzelem biztos**.

A **szabadság** részletesebb megfogalmazása nagyon fontos kérdés. A szabadságot végül is az utolsó fejezetben taglalom. Annak is több szintje van. Az igazi szabadság az a harmadik szintű szabadság. Mint ahogy az igazi rabszolgaság is a harmadik szintű. **A szellemi végcél elérése tesz minket szabaddá.**

Van a testnek a szabadsága. Az ember Európában el tud utazni mindenhova. Ez azt jelenti, hogy testileg szabad, de igazából nem jelent más, mint azt, hogy a börtönnek, amelyben eddig volt, tágasabb a cellája. Ugyanolyan szögesdrótos. Az egész föld egy börtön.

A pszichének a szabadsága. Az ember úgy érzi: akár drogozhat, akár pornófilmeket néz, mindent szabad. Neki szabad magát kifejezni, szabad fasiszta, antiszemita, vagy cigányellenes szlogeneket hirdetni. Ez teljesen ellentétben van a keresztény szemlélettel, amely mindenkit szeret és Jézus minden emberért meghalt kivétel nélkül. Ez a fajta szabadság valójában rabság.

Én nem hirdethetem, hogy ez az ember megvetendő és minden az ő bűne. Bár igaz, ezt is megtehetem, mert lehetőségem van rá. Sőt, most már a drogot is liberalizálni akarják. Ezáltal egy olyan szabadsága lesz a pszichének, ami halált hozó. És a börtönök itt persze csak egy kicsit kijjebb tágultak, és a börtönőr megváltozik, mert most a drog lesz a börtönőr. A szabad akarat megszűnik.

És sajnos az orvosokkal szemben nekem nagyon sokszor kellett ellenállnom, és határozottan fellép-

nem, mikor például (Franciaországban) egy erős pressziót kaptam, hogy ezt vagy azt a beteget altassam el. Mondtam, hogy ezt semmi nem indokolja, tessék, adják ezt nekem írásba és akkor én majd önnek írásban válaszolni fogok. Persze sose adták írásba, később a beteg gyógyultan távozott. Dicsőség az Úrnak! Jó, hogy kellett még várni rá egy-két hónapot. De azután még öt évig élt a beteg!

Végül az egyetlen, ami nem a börtön tágulása, hanem ami megengedi, hogy minden fölött ítéletet mondj, az a **lelki szabadság**. Ha egy vagy Istennel a szeretet, a hit és a remény által, akkor mindenen uralkodsz. De nem úgy, mint egy rabszolgatartó, hanem úgy, mint egy király.

Krisztus király úgy uralkodik, hogy mindegyik alattvalójának a legjobbat akarja, hogy mindenki a legjobbat hozza ki magából. Te az ellenségedet is szereted, de nem úgy, hogy ellenség maradjon, hanem hogy az Isten szeretete átölelje általad. Ha testileg beteg, akkor küldhetsz gyógyszert neki, hogy ne szenvedjen. Más kérdés az, ha nem fogadja el, amint azt már megtapasztaltam.

A **szabadság** az, amikor minden befolyástól mentesen, ugyanakkor az **Istentől teljes függésben hozod meg a döntéseidet**. Nagyon sok olyan hivatás van, aki úgy lép be egy szemináriumba vagy egy közösségbe, főleg új közösségbe, hogy manipulációnak van alávetve. Ennek mi is áldozatai voltunk, mert mi is új közösség voltunk.

Én nagyon vigyáztam arra, hogy szabad egyének jöjjenek, mert ők maradnak meg. Az egyik ilyen közösség, aki minket sokat üldözött, kettérobbant. Sok baj volt velük. Rómának közbe kellett lépnie. És más közösségek is vannak, nem ismeritek azokat, nem Magyarországon vannak, akik boldog-boldogtalant befogadnak. Azok azzal kezdenék, hogy elkárhoztok, ha nem léptek be hozzájuk. Félelemkeltés, meg az, hogy csak itt leszel boldog. Végül is pszichés ráhatás.

Nagyon sok nem szabad döntés van. Például úgy hallottam – nem tudom mennyire igaz ez ma is –, hogy a szemináriumokban, bizonyos dolgokban megakadályozták a szeminaristákat abban, hogy karizmatikus módon nyelveken imádkozzanak, például egymás gyógyulásáért. Ennek az az eredménye, hogy pappá szentelés után kissé gyáva nyulak. Megtanulják azt, hogy egy kicsit mindig felfelé kell nézni, hogy mit szól a főnök. A szabad ember úgy jár, hogy előre néz.

Szabad akkor vagy, amikor állandóan Istennel lehetsz. **Jézus mondja: Ha befogadjátok az igéimet, valóban szabadok lesztek.** (Jn 8,32: *„megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket."*)

Mindaz, aki bűnt követ el, a bűnnek a rabszolgája. Csak az igazság szabadít meg minket. Mi az igazság? Az, amivel kezdtem az egész előadást.

Az igazság az, hogy én bűnös vagyok, te bűnös vagy, egy az igaz, a Jézus Krisztus, aki halálra adta magát érted, értem, mindegyikünkért. Ez az igazság, és ez szabadít fel, ez a szabadító. Aki szabadságot ad, az csak egy van:

a mi Urunk, Jézus Krisztus, a Szentlelke által. (*„Ha tehát a Fiú szabaddá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek." Jn 8,36*)

Mirjam nővér

A 14. oldalon látható ikonról:

Klimakosz (Lajtorjás) Szent János (kb. † 649. március. 30) „A Paradicsom létrája" című művével vált ismertté, amelyben a szeretetben való tökéletesedés útjáról ír: a földi létet egy harminc fokból álló hosszú létraként ábrázolja, melynek minden egyes foka a következővel válik egyre teljesebbé. A tökéletesedés útja három nagy szakaszra osztható: az első a világról való lemondás és visszatérés az evangéliumi gyermekkorba; a másodikat a szenvedélyekkel való lelki küzdelem jellemzi; a harmadik pedig a keresztény tökéletesség elérése. A létra utolsó fokát a „lélekben való józan mámor" jellemzi – a hit, remény és a szeretet szentháromságos erényeiben. (Idézet XVI. Benedek pápa Klimakosz Szent Jánosról mondott tanításából)

Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszus programja

Vác, Székesegyház – 2013. május 10–11.

PÉNTEK

07.30 Templom nyitása, gyülekezés
08.00 ***Szentmise,*** majd csendes szentségimádás
09.30 Megemlékezés a 1938-as Világkongresszusról (**Dr. Katona István** püspök és **Dr. Nemeshegyi Péter SJ**)
10.00 Kis előadások
10.30 **P. Dr. Barsi Balázs OFM** konferenciabeszéde
11.00 Ima-ének, tanúságtételek
13.00 Csendes szentségimádás, majd elmélkedés **Kemenes Gábor** atyával
15.00 Irgalmasság rózsafüzér, irgalmasság órája
16.00 Ima-ének, kis előadások, tanúságtételek
17.30 **Varga László**, kaposvári plébános konferencia beszéde
18.00 Vesperás az Oltáriszentség tiszteletére
18.30 ***Szentmise*** – A folyamatos szentségimádásban résztvevők hálaadó szentmiséje
20.00 Csendes szentségimádás, majd ima-ének-elmélkedés

22.30-tól reggel 7.30 óráig ima-ének-elmélkedés óránként váltott témák szerint.

24.00-től ***Szentmise,*** **Dr. Varga Lajos segédpüspök**

Témák: Püspökeinkért, világ békéjéért, papjainkért, szerzeteseinkért, tisztítótűzben szenvedőkért, kispapokért és hivatásokért, hazánkért, családokért, hitüket nem gyakorlókért. Közben 23.00–03.00 óra között a Makrovilág Utazási Iroda által szervezett „Hajós virrasztás" résztvevőinek csatlakozása a virrasztásba.

Párhuzamos ifjúsági programok a Piarista templomban **péntek 17–23 óráig.**

SZOMBAT

09.00 ***Szentmise***
10.30 Ima-ének-elmélkedés
11.25 **P. Böjte Csaba OFM** konferenciabeszéde
12.00 Ima-ének-elmélkedés, tanúságtételek, előadások
15.00 Irgalmasság rózsafüzér, irgalmasság órája
16.00 Ima-ének-elmélkedés, majd elmélkedés **P. Bátor Botond OSPPE** atya vezetésével
18.00 ***Ünnepi szentmise,*** **Dr. Beer Miklós megyéspüspök** konferenciabeszédével
19.30 Püspöki áldás és elbocsátás

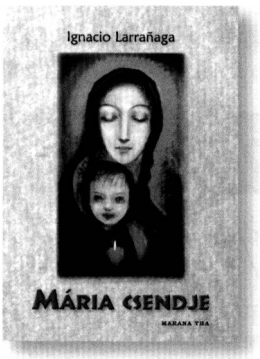
(A változtatás jogát fenntartjuk – Stella Maris Alapítvány, a szervezők)

Támogatók: **Magyar Katolikus Rádió • Mária Rádió • Keresztény Élet • Makrovilág Utazási Iroda**

www.ek2013.hu

LEGÚJABB KIADVÁNYAINK

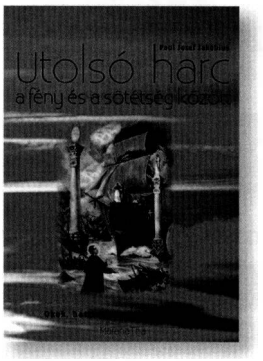
MEGJELENT

Ignacio Larrañaga: Mária csendje

A könyv Mária lelki életét mutatja be.

230 oldal 1.000.-Ft

Paul Josef Jakobius: Utolsó harc

A tavaly megjelentetett könyv második kiadása.

370 oldal 1.500.-Ft

ELŐKÉSZÜLETBEN

A könyvek kaphatók a katolikus könyvesboltokban és az Emmausz Közösségi Házban
1146 Budapest, Thököly út 120.
Telefon/Fax: 222-53-06

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szentlélek új életet hoz 3
Alexander Schmemann: A Szentlélek a keresztény élet szíve 4
Egy asszony igaz története 6
Dr. Zsákai Csilla: A bűn megtapasztalása 8
Angie Fenimore: Amikor visszatértem az életbe (II/2. rész) 10
Kovács Zsolt: Virtuális valóság (II/1. rész) 13
Mirjam nővér: A rabszolgaságból a szabadságba (II/2. rész) 14
Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszus programja 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

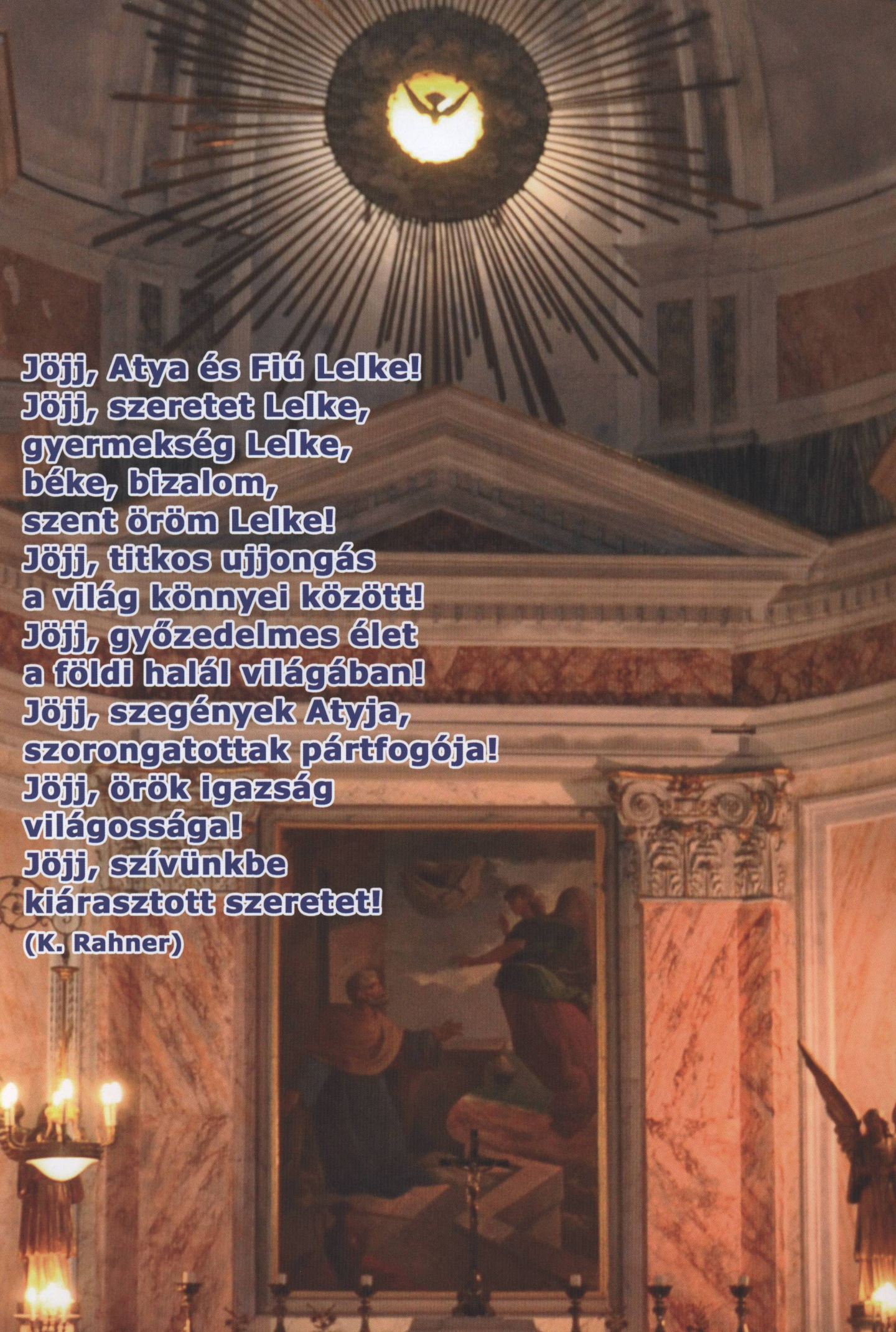
- Akik **adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- **Máriabesnyői lelkigyakorlatok:**
  2013. június 17-19. Lelkigyakorlat Szentlélek szemináriumot végzettek számára. Vezeti: Kármán János atya
  2013.augusztus5-8. Josip Loncargyógyítóimáraépülőlelkigyakorlata – A lelkigyakorlatokról a www.matersalvatoris.hu honlapon tájékozódhat.
- A Katona István atya által tartott Élet a Lélekben szeminárium (Szentlélek-szeminárium) és Gyógyító szeminárium anyaga mp3-formátumban megvásárolható. Ára: 1200.-Ft/db

Kedves Olvasóinknak áldott pünkösdi előkészületeket és a Szentlélek bőséges kiáradását kívánjuk!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Jöjj, Atya és Fiú Lelke!
Jöjj, szeretet Lelke,
gyermekség Lelke,
béke, bizalom,
szent öröm Lelke!
Jöjj, titkos ujjongás
a világ könnyei között!
Jöjj, győzedelmes élet
a földi halál világában!
Jöjj, szegények Atyja,
szorongatottak pártfogója!
Jöjj, örök igazság
világossága!
Jöjj, szívünkbe
kiárasztott szeretet!
(K. Rahner)

„A Szentlélekről nincs ikon... Amikor azonban eljön hozzánk, és jelen van bennünk, minden az Ő ikonjává és kinyilatkoztatásává válik... Ugyanis Ő az, aki az életet életté, az örömöt örömmé, a szeretetet szeretetté, a szépséget szépséggé teszi, s aki éppen ezért az élet Élete, az öröm Öröme, a szeretet Szeretete, a szépség Szépsége."

(Schmeman)

200.-Ft